יבום הלכה נוז חמו

קסט סעי' מד ובסדר חלינה סעי' ל ובפירוש

מדר חלינה סעיף מה: מדר חלינה סעיף מה: עו ב מיי שם הלי כד

עח ג מיי שם הלכה ז

טוש"ע שם סעני יב ובסדר חלילה סעיף מו ובפירוש סדר חלילה סעיי

: 70

טוש"ע שם בהלכות

גזילה ואבידה הל"ז

עם ד מיי שם הלכי כד

מלינה סעי' גא:

:סעי בא ו מיי׳ פי״ב מהל׳

סמג עשין עד טוש"ע

חו"מ סי' רסד סעי' ז: פב ז מיי' פ"ח מהל ת סיי לסף סעיי ז ז מייי פ״ח מהלי גירושין ה״א סמג

עשיו מא נ טוש"ע אה"ע

סי׳ קמג סעי׳ א: פג ח מיי׳ פ״ד מהלכות

עשין נג טוש״ע שס סי

מה ובהל' חלילה סעיף נג:

פד ט מיי׳ פי״ד מהל׳

הלכה מו:

הנכה עו. בה י מיי' פ"ב מהל' גירושין הלכה כ

סמג עשין נ טוש"ע שס

סימן קלד סעי׳ ה: פו כ מיי׳ פ״ד מהלכו׳

קסט סעיף ח: בו ל מיי פי"א מהלי

עשין כ טוש"ע שם סי' קנה סעי' ח:

פח מ ג מיי׳ שם הלכה ע וסמג וטוש״ע שם

וסמג וטוש"ע שס ומיי' פ"ד מהלכות יבוס

הלכה כט סמג עשין נב

טוש"ע אה"ע סימן קסט

סעי" נו ובפירוש סדר חלינה סעיף לה:

יבום הלכה כט סמג

גירושין הלכה י סמג

קסט סעי׳

יצום הלכה כה חמג

יג בהג"ה

חלינה חנוי לא

ם ה מיי׳ שם טוש״ע שם

מוש"ע שם נהלי

פי"בו. ב) ולעיל הב:ו. ש שיתו שמה, ד) ב"ק קטו,, ה) [בשאלתות פ' כי תלא ס"ס קנד איתא אמר רבא ס"ס קנד היתה מנת לבח חלילה מוטעת וכו"], 1) ר"ה 1. קדושין נ. ב"ב מח. ערכין חליצה אין תנאי מועיל בה וזהו טעמו כל., ז) [ערכין כל. קדושין ג. ע"ש ב"ב מח.], ק) [כתובות כל. וש"נ], ט ב"ב קלח:, י) ל"ל לעשות, כ) [עי' תוספות לו: זו היא עמידתה. זו היא תקנתה: לעיל קג. ד"ה בין עומד], ע"כ לישנא אחרינא], תוס' סנהדרין מט: ד"ה אמר רבא ותוס' ע"ז יט.

אפשר לעשות על ידי שליח כגון

של דבר: **בחי עמודי.** עמודי והתייבתי לו: ישיבחה. מהתייבם

ידעת ליה. מכרת היה בו שום דבר

גנאי: אמרה ליה אין ממונא חוא

לה. דבר זה היא יודעת בו שאין

בא לייבמה אלא כדי לאכול ולכלות

ממונה ולגרשה: לישנא אחרינא בתי

עמודי. עמודי על רגליך דכתיב (דברים יט) ועמדו שני האנשים

בעמידה ישיבתה זו היא עמידתה.

קיטעת היא או חולה. אמר לה ידע

לה מכיר הוא בה שרולה לייבמה

אמרה ליה אין וממונא חוא בהס:

להא דר' יוחגן. דאמר לעיל עד

שיתכוונו שניהם: הב ליה. דהא

קבילת עלה ואע"ג דחליצה בהכי לא

מיפסלא מיהא איחייבא לקיומי תנאה

מדינה כשהר שכירות דעלמה: המר

ליה. כיון דחלינה כשירה היא משום

דינא נמי ליח ליה דכיון דעליה רמיא

למיעבד ולא בעי משטה אני בך עבדה

ליה: מעברת. מעבר ים בספינה:

אמר ליה אביי. לרב פפא: אבוך

היכת. כלומר כמדומה אני שיש לך

אב ואם סמוכין לך לספק לרכיך

לפיכך קא מחדדן שמעתיך: ושכבו.

אבוה ואימיה: גט מוטעה פסול.

אם אינה מקיימת תנאה דאיפשר

לגט ע"י שליח שהאומר לשנים כתבו

ותנו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנום

הילכך דמי לתנאי בני גד ומהני ביה

תנאה: וכן בגיטי נשים. כופין אותו

עד שיאמר רולה אני: חוללין אע"פ

שחין מכירין. יבם ויבמה שבחו

לפנינו לחלוך ואין אנו מכירין בו שהוא

יבמה מקקין להן ב"ד וחוללין: וממאנין. ב"ד מקקין למיאון אע"פ

שחין מכירין: לפיכד. הוחיל ומקקין

להם אע"פ שאין מכירין אותם: אין

כותבין גט חלילה. עדים הרוחים

בחלילה ובמיאון אין כותבין ונותנין

לה להיות בידה לזכות אא"כ מכירין

שהן יבם ויבמה. והשתא דאין כותבין

אא״כ מכירין אי נמי לאו יבמה הוא

לא נפיק חורבה מיניה דכל כמה

דלית לה גט חליצה לא נסבי לה:

חיישיגן לב"ד טועין. אם כתבו לה

עדים ראינו שחללה בפנינו מפלוני

ואפילו לא כתבו בו ואישתמודעינהו

חיישינן שמא תראה גט זה לב"ד אחר

ויסמוכו עליו ולא יבדקו אם פלוני זה

הכתוב בגט זה יבמה הוא אם לאו

וישיאו אותה ויהיו טועין בהלכה

שאין יודעין שחולצין וממאנין ואע״פ

שחין מכירין: לפיכך. הוחיל וחין

חולצין אא״כ מכירין: כותבין גט

חליצה. עדים שראו שחלצה יכולין

לכתוב לה ואע"פ שאין מכירין ולא

חיישינן שמא טעו ב"ד בהלכה זו

לומר חולנין אף על פי שאין מכירין

וחלצו לה ממי שאינו

גליון הש"ם

תום' ד"ה אין לו וכו' וכן ההיא דהגוול בתרא וכו'. ע' תשונת לחם רב סימן רכו ונספר כתנות חור על מאירות בפרשה תולדות:

הגהות הב"ח (א) גם' אמרה ליה אימא. נ״ב ס״ל אמה וסיל גירסת רש"י לשתי הלשונות: (ב) שם אמר ליה רב פפא משטה אני בך:

תום' חד מקמאי חליצה מוטעת כל שא"ל חלוץ לה ע"מ שתתן ין ביינו ואי בעיא מינה שתתן לו המאתים אמר' ליה משטה אני בך ולא יהבה ליה מידי ואם א״ל חלוץ ובכך אתה כונס פסולה ופוסלת מן האחים וטעמיה דמילתא דחליצה מומעת כשרה אית כה טעמא הוא מכיון דחלץ מסתמא אחולי אחליה מטומא אווז? אווארול לתנאיה ולהאי טעמא אי בשעת חליצה אדכר לה חואה החליצה פסולה וחד טעמא משום דא״א לקיים המעשה ע״י שליח ולא הוי דומיא דבני גד ובני ראובן ואין צריך לקיים התנאי ואפי׳ אדכריה הוונה האפי הוכרית בשעת מעשה ובתוך המעשה החליצה כשירה. והכי מסקנא דשמעתא. . הכי גרסי׳ בספרים שלנו. אמר רב הונא חולצין שאין מכירין אעפ״י שאין מכירין לפיכך אין כותבין . גט חליצה וגט מיאון אא״כ מכירין אין חוששין

מוסף רש"י

לכ"ד טועין ורבא דידיה

אמר אין חולצין אא״כ מכירין ואין ממאנין אא״כ

בין שנתכוין הוא. לחלילה (כתובות עד.). חלוץ לה ע"מ שתתן כו'. ואע"ג דלא יהנה ומלי למכתב יקריבנו אל פתח אהל מועד לרלונו

כשרה (שם). יקריב אותו. אל פתח אהל מועד יקרינ אומו, קרא ימירא הוא דהא כמיב ברישיה יקריבנו

(ר"ה ו. וכעי"ז קדושין נ.)

מתני׳ לפני ה' (רשב"ם ב"ב מח.) מלמד שכופין אותו. לקיים דגרי נדרו (קדושין ו.) להקרינ מה שנדר (ב־ב מח.). וכן אתה מוצא בגיטי נשים. נהגך דמנן (כתובות עו.) ואלו שכופין אותו להוליא מוכה שחין ובעל פוליפוס דכופין ומכין אותו עד שיאמר רולה אני דונתן מדעתו משמע

יבמה:

עמידה לחלוץ ושמא לכתחלה בעי ולא מיפסלא בהכי כדפרישי׳

שליח לחת להם את ארץ הגלעד הוי תנאיה תנאה וכל תנאי דלא ארץ דו אלא שברו. היינו דוקא כגון הכא ששואל דבר גדול במקום

שחין לוקחין אלא דבר מועט °וכן ההיא דהגוול בתרא (ב"ק קטו: ושם) גבי הלך להביא כרוב ודורמסקין לחולה דחין לו אלא שכרו אבל היכא שלוקחין דבר גדול התם אין יכול לומר לו משטה אני בך ואע"פ שלא הוליא כלום מאותו דבר שתובע עליו שכר: רבא אמר רב מחורה. והא דאמר באלו מליאות (ב"מ דף לג. ושם) אמר רבא כגון רב סחורה דאסברן זוהמא ליסטרון פירוש שהאיר עיני באותה משנה אחת רבה גרם התם אבל רבא היה תלמידו מובהק כדמשמע הכא ובכמה דוכתין ואית דגרסי התם רבא וי"ל דה"ק אפילו לא אסברן אלא זוהמא ליסטרון בלבד

ואני חייב לקרוע עליוי: לפיכך אין כותבין גם חליצה אא"כ מכירין כו'. פירש בקונטרס דחיישינן שמא יטעו בית דין האחרון וישיאוה בלא הכרת יבם ויסמכו על בית דין הראשון וא"ת ואמאי חולצין בית דין הראשון אע״פ שאין מכירין וניחוש דלמא מייתי סהדי שחללה בב"ד ויסמכו בית דין האחרון עלייהו וישיאוה לשוק בלא הכרה וי"ל דעדים אינם מעידין לחצאין וישאלו להם אם הכירום בית דין הראשון דכולי החי ודחי לח חיישינן: **ורבא** דידיה אמר בו' ולא חיישינן לבית דין מועין. פירוש שמה טעו ב"ד הרחשון ועשו בלה הכרה כך פירש הקונטרם וקשה דחין פירוש בית דין טועין שוה דחיישינן לבית דין טועין דרב סחורה היינו בית דין אחרון ולא חיישינן לבית דין טועין דרבא היינו בית דין הראשון ועוד קשה לר"י דחמר פ' יש נוחלין (ב"ב דף קלח: ושם) אמר רב דימי הילכתא לא חיישינן לב"ד טועין ופריך מ"ש מדרבה דחמר רבה חין חולנין אא״כ מכירין דחיישי׳ לבית דין טועין כו׳ אלמא בדרבא גרסי׳ חוששין לבית דין טועין ונראה לר"י כגירסת ספרים ישנים דגרסי בדרב סחורה לא חיישינן ובדרבא חיישינן וה"פ לא חיישינן לבית דין טועין שמא יטעו בית דין אחרון להשיאה ע"י חלילה שיעידו בחליצה ולא בהיכירא דכולי האי לא חיישינן אלא יחזרו עליהם אם הכירו ב"ד הראשון ורבא סבר דאין חולנין אא"כ מכירין שמא יטעו בית דין האחרון להשיאה על ידי עדים ויאמרו שלא עשו כ״א בהכרה והקשה הר"ר יהודה מדתניא בתוספתא (פי"ב) חולנין לאשה אע"פ שאין מכירין אותה תיקשה לרבא משמיה דנפשיה

עשין נג טוש"ע שם סימן

תורה אור השלם ו. אם עלה קרבנו מו ז. אָבּקר זְּכָר תְּמִים יַקְּרִיבֶּנּוּ הַבְּקָר זְּכָר תְּמִים יַקְרִיבְנּוּ אֶל פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יַקְרִיב אֹתוֹ לִרְצֹנוֹ לִפְנִי

תוספות ישנים

א) תימה למ"ד חלינה אינה אא"כ מכירין מ"ש מהא דתנן פרק (התקבל) (קידושין סג:) קדשתי את בתי ואיני יודע למי קדשתיה ובא אחד ואמר אני קדשתיה ונתן לה נוו מותרת אלמא לא בעינן נתקדשתי ואיני יודעת למי נתקדשתי וכל לחד ולמר אני חדשחיר ויחי לר היכירא. והכא אמאי איו היכינו. ההכם מנותי מין חולנין אא״כ מכירין ויש לחלק דהתם חייש שמא דבריו ליכא דמכחים ליה שהרי גם הוא רוצה כמוה מיהו צ"ע את וופט פנווט מיש לע דתנן לקמן בפרק בתרא (קכב.) משיאין על פי בת בן פלוני ממקום פלוני מת

לו משמע שלריך ללשון שפי׳ בקונטרס עמודי וחלני לו משמע שלריך מאסים זוו. ואע״ג דלא יהבא ליה חלילתה כשירה בתי עמודי. ללשון שפי׳ בקונטרס עמודי וחלני לו משמע שלריך כדמפורש בכתובות בהמדיר (דף עד.) דכל תנאי מבני גד ובני ראובן לעיל (דף קג.) גבי בין עומד בין יושב בין מוטה: גמרינן תנאה שאפשר י להתנות על ידי שליח שעשה משה את יהושע

> תנו רבנן יחליצה מומעת כשרה אי זו היא חליצה מומעת אמר ר"ל כל שאומרים לו חלוץ ובכך אתה כונסה אמר ליה רבי יוחנן אני שונה יבין שנתכוון הוא ולא נתכוונה היא בין שנתכוונה היא ולא נתכוון הוא חליצתה פסולה עד שיתכוונו שניהם כאחד ואת אמרת חליצתה כשירה אלא יכל שאומרים לו חלוץ להָ ע"מ שתתן לך מאתים זוז תניא נמי הכי חליצה מומעת כשירה אי זו היא חליצה מומעת כל שאומרים חלוץ לה על מנת שתתן לך מאתים זוו ומעשה באשה אחת שנפלה לפני יבם שאין הגון לה ואמרו לו חלוץ לה על מנת שתתן לך מאתים זוז ובא מעשה לפני רבי חייא והכשירה ההוא דאתא לקמיה דרבי חייא בר אבא אמר לה יבתי עמודי אמרה ליה מא ישיבתה זו היא עמידתה אמר לה 🕬 ידעת ליה אמרה ליה אין ממונא הוא דחזא לה וקבעי למיכליה מינה אמר לה לא ניחא לך אמרה ליה לא אמר ליה חלוץ לה ובכך אתה כונסה לבתר דחלץ לה אמר ליה יהשתא מינך אפסלא לה חלוץ לה חליצה מעלייתא כי היכי דתישתרי לעלמא בת חמוה דרב פפא נפלה לפני יבם שאין הגון לה אתא לקמיה דאביי אמר ליה חלוץ לה ובכך אתה כונסה אמר ליה רב פפא לא סבר לה מר להא דאמר רבי יוחגן ואלא היכי אימא ליה אמר ליה חלוץ לה ע"מ שתתן לך מאתים זוו לבתר דחלץ לה אמר לה זיל הב ליה אמר ליה 🌣 משמה אני בך עבדה ליה מי לא תניא סיהרי שהיה בורח מבית האסורין והיתה מעברא לפניו ואמר ליה מול דינר והעבירני אין לו אלא שכרו אלמא אמר ליה משמה אני בך הכא נמי משמה אני בך אמר ליה אבוך היכא א"ל במתא אימר היכא א"ל במתא יהיב בהו עיניה ושכיבן: ת"ר חליצה מומעת כשרה יגם מומעה פסול י חליצה מעושית פסולה גם מעושה כשר היכי דמי אי דאמר רוצה אני אפי' חליצה נמי ואי לא אמר רוצה אני גמ נמי לא הכי קאמר חליצה מוטעת לעולם כשר וגט מוטעה לעולם פסול יחליצה מעושית וגם מעושה זימנין כשר וזימנין פסול הא דאמר רוצה אני הא דלא אמר רוצה אני ידתניא יקריב אותו מלמד שכופין אותו יכול בעל כרחו ת"ל לרצונו הא כיצד יכופין אותו עד שיאמר רוצה אני יוכן אתה מוצא בגימי נשים כופין אותו עד שיאמר רוצה אני אמר רבא אמר רב סחורה אמר רב הונא חולצין אע"פ שאין מכירין ממאנין אע"פ שאין מכירין לפיכך אין כותבין גם חליצה אלא

אם כן מכירין ואין כותבין גם מיאון אלא

אם כן מכירין ידחיישינן לבית דין מועין ורבא בידיה אומר שאין חולצין אלא אם כן מכירין לואין ממאנין אא"כ בידיה אומר מכירין "לפיכך כותבין גם חליצה אף על פי שאין מכירין יוכותבין גם מיאון אף על פי שאין מכירין ולא חיישינן לבית דין מועין:

והלכו ולא מנאו שם אדם והשיאוה ושוב מעשה באחד בצלמון שאמר אני פלוני בן פלוני נשכני נחש והרי היא מת והלכו ולא הכירוהו והשיאו את אשמו דאלמא לא בעינן היכירא. ושמא הכא מיירי שגם היבם אינו מכיר בה שהיא יבמתו. כגון שהיה הוא בכירוהו והשיאו את מד"ד וכן גבי מיאון באומרת אי אפשי בפלוני בעלי והבעל אינו יודע וצ"ע:

ותירן דתוספתא מיירי דאורייתא

ואמוראי דהכא איירי דרבנן א):